

[Justitsministeren.]

Fællesskab, at det er rimeligt at straffe dem. Men dertil kommer, at naar vi genkalder os den Stemning, der slog disse Mennesker i Møde fra det danske Folks store Flertal, den Kulde, Harne og Foragt, de blev mødt med overalt, hvor de kom frem, saa maa disse Folk, selv om de saa nok saa meget paaberaaber sig, at Hvervningen officielt skete med den danske Regerings Billigelse, have været fuldt ud klar over, at de ved at melde sig til tysk Krigstjeneste stillede sig uden for det danske Folks Fællesskab og faldt det danske Folk i Ryggen.

Jeg kan derfor ikke, hvor meget jeg end agter mange af de Folk, der har gjort den modsatte Mening gældende, og hvor meget jeg end respekterer deres Mening, dele deres Opfattelse, men maa mene, at det vilde berettiget føles som en Krænkelse af dansk Retsbevidsthed, hvis dette Forhold ikke blev straffet.

En anden Sag er det, at disse Personer, ligesom i øvrigt alle andre, der falder ind under denne Lov, bør have deres Forhold behandlet individuelt, og at der kan være Grund til at straffe dem, der meldte sig før 29. August 1943, mindre strengt end dem, der meldte sig efter 29. August, og at der kan have gjort sig særlige Hensyn gældende f. Eks. for nogle af det tyske Mindretal. Efter Loven, som den nu er, hjemles der Adgang til Nedsættelse af Straffen til den laveste Straffegrad, naar saadanne særlige Hensyn gør sig gældende. Efter Forslaget, som det nu foreligger, nævnes der ganske bestemte Tilfælde, i hvilke Domstolene kan nedsætte Straffen. Det er altsaa, ligesom i alle andre Tilfælde, hvor Domstolene kan nedsætte Straffen, en fakultativ Adgang, der gives Domstolene til efter nøje Prøvelse af alle Forhold at give en mindre Straf end 1 Aar, og jeg vil gerne understrege, at jeg betragter det som givet, at denne Adgang ikke vil blive benyttet, saafremt vedkommende paa nogen Maade under Ophold her i Landet har virket provokerende eller har deltaget i provokerende Optrin.

Bestemmelsen om Angiveri i § 12 foreslaas formuleret saaledes, at den strenge Straf af Fængsel i 4 Aar vedblivende er Mindstestraf for den egentlige Stikkervirk-somhed og alvorlige Tilfælde af Angiveri. For de Tilfælde, der ligger nede ved Grænsen af, hvad der bør rejses Tiltale for — og netop inden for Angiveriet er der en Del ubetyde- lige Sager om Smaatterier, hvor ingen Skade er sket — kan efter Forslaget Straffen

nedsættes til Fængsel i 30 Dage, altsaa til den laveste Grad af Fængselsstraf.

Jeg har haft nogen Betænkelighed ved her at gaa længere ned end til 6 Maaneder. Naar jeg dog har fulgt det juridiske Udvalg, som har foreslaaet det, skyldes det, at Praksis har vist, at der foreligger en Del Tilfælde, som falder ind under Begrebet Sladderhistorier, Trappesladder og lignende tankeløse Udtalelser, uden at disse har haft nogen Virkning, og uden at Virkning har været tilsigtet. Der vil naturligvis normalt ikke blive rejst Tiltale i saadanne Tilfælde, der falder ind under eller nær ved det rene Pjank, men sker det — der kan jo altid være Tvivl om Forholdets Bedømmelse —, bør Domstolene have Mulighed for, i Stedet for eventuelt at blive tvunget ud i en Fri-findelse, at gaa ned til en Straf af Fæng-sel i 30 Dage i disse Grænsetilfælde, men det bliver altsaa ogsaa kun i de Tilfælde, som maa siges ubetinget at være Grænse-tilfælde.

Som noget nyt i Forhold til Udvalgets Udkast medtages under de skærpende Om-stændigheder, der skal medføre særlig streng Straf, ogsaa den Omstændighed, at der er modtaget Vederlag. Jeg synes, at dette, at de har modtaget Vederlag, indicerer stærkt forbryderisk Sindelag, indicerer, at der foreligger noget af det modbydeligste Angiveri, selv om det er ganske ringe Veder-lag, og jeg har derfor ment at burde tage dette med.

Ogsaa i § 13 foreslaas tilføjet en Ad-gang til Strafnedsættelse, hvor det drejer sig om Forhold af særlig undskyldelig Ka-rakter.

Tilføjelsen i § 14 af Ordene „paa util-børlig Maade“ vil næppe betyde meget i Praksis, da man selvfølgelig kun bør rejse Tiltale for Forhold, der er utilbørlige; men det er rigtigst, at det finder Udtryk i Lov-teksten.

Ved Affattelsen af § 16 er der givet en præcisere Afgrænsning af, hvad der kan og skal straffes efter denne Bestemmelse, hvis Omraade nu er ret ubestemt: „Bistand ved Raad eller Daad“. Særlig skal fremhæves Stk. 1, Nr. 1 og 2, der omfatter Medlemmer af den øverste Ledelse af D. N. S. A. P. eller andre med Besættelsesmagten utilbørligt samarbejdende nazistiske Organisatio-ner, som i denne Egenskab har medvirket til eller undladt at modvirke disse Organi-sationers Samarbejde med de tyske Myn-digheder.

Efter den foreslaaede Formulering af § 16 vil Brandvagtstjeneste ikke være straf-